

BÓKA MÁRIA KÉT VERSE

HUSS!

Etettelek
itattalak
szép madaram
elrepültél
hangtalan

Szürkületre
jön sötétség
lámpák alatt
is ott van

Kiégve már
ilyen ez hát
utolérni
önmagam

Ez lenne hát
a várva várt
az elválaszt-
hatatlan?

Üresen tárt
odú láttán
hogy ne tudjam
felejteni
madaram

Palics, 1997. március 10.

A VÉG ANGYALA

Érkezik váratlan
csöndet hordozón,
alvók reggelét
öleli magához.

Súlytalan palástja
éjtől feketül –
jön szakadatlan
fényen át egyedül.

Jön, végzetszerű,
megállíthatatlan,
alkonyt békítő
végső akarattal.

Szeme zsarátnok
fényével teli –
kiégett könnyek
köveit viseli.

Rettegést keltő
és könyörtelen,
időtlen időktől
élőnek idegen.

Palics, 1998